

REPUBLIKA SLOVENIJA		
INFORMACIJSKI POOBlašČENEC		
Prejeto:	26 -01- 2011	Sig. znak: OMS
Vredn.:	Vredn.:	Priloga:
Šifra zadeve: 090-12/2010/7		

I U 369/2010-18

S O D B A

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije v Ljubljani je v senatu pod predsedstvom višje sodnice svétnice mag. Darinke Dekleva Marguč in ob sodelovanju višjega sodnika izr. prof. dr. Boštjana Zalarja in višje sodnice Liljane Polanec kot članov senata ter Janje Zaplotnik kot zapisnikarice, v upravnem sporu tožeče stranke Videoprodukcija Kregar, d.o.o., Kranjčeva ulica 22, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška pisarna Miro Senica in odvetniki, d.o.o., iz Ljubljane, proti toženi stranki Republiki Sloveniji, Informacijskemu pooblaščenču, Vošnjakova 1, Ljubljana, zaradi dostopa do informacij javnega značaja, o tožbi tožeče stranke proti odločbi Filmskega studia Viba film Ljubljana št. ODL-29/09 z dne 17.12.2009, na nejavni seji dne 19.1.2011

o d l o č i l o :

1. Tožba se zavrne.
2. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

O b r a z l o ž i t e v :

Tožeča stranka je dne 27.11.2009 na Filmski studio Viba film Ljubljana skladno s 1. odstavkom 16. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ) vložila pisno zahtevo za dostop do vseh informacij javnega značaja, ki se nanašajo na celoten projekt snemanja nanizanke „Danes dol, jutri gor“ Produkcijske skupine Mangart, družbe za filmsko in TV produkcijo, d.o.o., Knezov Stradon 94, Ljubljana, tj. fotokopije vseh sklenjenih pogodb, ki se nanašajo na ta projekt, fotokopije izstavljenih računov za storitev najema in vse storitve, povezane s tem – izposoja svetlobnega parka, najem scenskih delavcev, najem mojstrov za luč, najem garderob, najem prostorov za masko, eventualni najem dodatne opreme za projekt idr.

Filmski studio Viba film je njeno zahtevo dne 17.12.2009 z izpodbijano odločbo v celoti zavrnil. Iz obrazložitve izpodbijane odločbe izhaja, da je na podlagi določbe 3. člena Sklepa o ustanovitvi javnega zavoda Filmski studio Viba film (Ur. l. RS, št. 67/2003) poslanstvo Vibe kot javnega zavoda trajno in nemoteno izvajanje tehnične realizacije slovenskega nacionalnega filmskega programa, ki ga izbira in sofinancira Filmski sklad RS, hkrati pa namenja preostala prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire potrebam trga. Svoje kapacitete torej primarno zagotavlja izvajalcem nacionalnega projekta, ki so izbrani s strani Filmskega sklada. Položaj koristnika kapacitet Vibe pridobi producent s sklenitvijo tripartitne pogodbe med Filmskim skladom, Vibo in producentom. Usluge Vibe, ki so predmet izvajanja nacionalnega programa, so za producenta brezplačne, razen stroškov, ki zaradi projekta nastanejo. Tudi na podlagi 5. člena Sklepa

pa Viba sme skleniti ustrezne pogodbe za zasedbo tistih prostorskih kapacitet, ki so proste in jih zagotovo ne bo potrebovala za izvajanje nacionalnega programa. To se od nje celo pričakuje. Projekt snemanja nanizanke „Danes gor, jutri dol“ Produkcijske skupine Mangart spada med tržne projekte Vibe in nima nobene povezave z izvajanjem nacionalnega filmskega programa. Izvedba tega snemanja ne sodi v okvir izvrševanja javne službe, ki jo Viba izvaja na podlagi Sklepa. Le v segmentu izvajanja nacionalnega filmskega programa je Viba tudi zavezana k spoštovanju določb ZDIJZ, saj gre pri izvajanju nacionalnega filmskega programa za javno službo. Na podlagi 4. člena ZDIJZ je namreč informacija javnega značaja tista informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, torej informacija, ki je nastala v zvezi z izvajanjem javnopравnih nalog. Ker projekt snemanja zadevne nanizanke ne predstavlja izvrševanja javne službe, za katero je bila Viba ustanovljena, temveč izvajanje tržne dejavnosti, ki ne sodi v sfero urejanja ZDIJZ, zahtevanih informacij Viba ni dolžna posredovati.

Tožeča stranka se je zoper to odločbo pritožila toženi stranki. V pritožbi je navedla, da je nepravilen zaključek organa, da zahtevane informacije ne ustrezajo definiciji informacije javnega značaja iz 4. člena ZDIJZ in zato organ glede teh informacij ni zavezanec za posredovanje. Pogodba, na podlagi katere je organ nudil prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire, je bila sklenjena na podlagi javnega razpisa javnega zavoda RTV Slovenija: AV RTV 001/2009 – družinska nadaljevanka (objavljen v Ur. l. RS, št. 32/09 z dne 24.4.2009). Na podlagi slednjega javnega razpisa je bila izbrana produkcijska skupina Mangart, ki je z RTV Slovenija sklenila pogodbo o odkupu avdiovizualnega dela. V pogodbi o odkupu avdiovizualnega dela je bila določena višina nadomestila, del katerega je nato Produkcijaska skupina Mangart uporabila za plačilo s strani organa nujenih prostih kapacitet. Ne glede na to, da med predmetnima strankama ni bila sklenjena tripartitna pogodba, ki jo organ omenja kot odločilen pogoj za določitev okvirja izvrševanja javne službe, spadajo zahtevane informacije v okvir izvrševanja javne službe, saj je produkcijska skupina Mangart najela proste kapacitete organa na podlagi javnega razpisa javnega zavoda RTV Slovenija in jih ne bi najela v nobenem drugem primeru. Poleg tega je Produkcijaska skupina Mangart najela proste kapacitete organa, ki izvirajo iz izvrševanja javne službe, saj je vsa dejavnost, določena v Sklepu, lahko samo javna služba. Organ nima ločene gospodarske dejavnosti od opravljanja javne službe. Na to nakazuje tudi 23. člena Sklepa, ki določa, da presežek prihodkov nad odhodki zavod nameni za izvajanje in razvoj svoje dejavnosti, to pa je opravljanje javne službe.

Tožena stranka je pritožbo tožeče stranke (v pritožbenem postopku prosilec) z odločbo zavrnila in odločila, da v postopku niso nastali posebni stroški. V obrazložitvi odločbe je navedeno, da je za pojem informacije javnega značaja odločilno, da gre za informacije s področja izvajanja določenih nalog oziroma dejavnosti, ki jih urejajo javnopравni predpisi. Pri javnopравnem delovanju ni pomembna konkretna oblika tega delovanja (oblastno odločanje ali neoblastno zagotavljanje določeni storitev), temveč, da se javne naloge ali dejavnosti skladno z načelom zakonitosti izvršujejo na podlagi norm javnega prava, v okviru, ki ga te norme za to dejavnost določajo, ter skladno z namenom varstva javnega interesa. Informacija javnega značaja je torej tista informacija, ki služi uradnemu namenu organa, gre torej za informacije, povezane s katero koli javno ali upravno funkcijo organa (tako tudi Priporočilo št. 2 (2002) Odbora ministrov državam članicam o dostopu do uradnih dokumentov in Obrazložitveni memorandum, sprejet v okviru Sveta Evrope z dne 21.2.2002). Informacijski pooblaščenec je ugotavljal, ali je organ zavezanec po ZDIJZ tudi v tistem delu dejavnosti, ki se nanaša na dokumente, ki jih zahteva prosilec. Najprej ugotavlja, da je organ pravna oseba javnega prava, in sicer javni zavod, ki izvaja javno službo na področju trajnega in nemotenega izvajanja tehnične realizacije slovenskega nacionalnega filmskega programa, ki ga izbira in sofinancira Filmski sklad RS – javni sklad. Iz 3. člena Sklepa o ustanovitvi javnega zavoda filmskega studia Viba film obenem izhaja, da organ preostala prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire namenja potrebam trga. Nadalje 5. člen Sklepa, ki ureja dejavnosti organa, določa, katere dejavnosti v okviru javne službe izvaja organ. Poleg javne službe

pa lahko organ na podlagi 2. odstavka 5. člena Sklepa opravlja tudi naslednje druge dejavnosti: posoja kostume in filmsko scenske rekvizite, nastopa v pravnem prometu s tehničnimi sredstvi, potrebnimi za avdiovizualno produkcijo, trži svoje proste kapacitete. Zadnji odstavek 5. člena Sklepa določa, da organ namenja vso razpoložljivo infrastrukturo, kadre in termine izvajanju nacionalnega filmskega programa po usklajenem terminskem planu s Filmskim skladom RS, ki je del tristranske pogodbe med zavodom, Filmskim skladom RS in neodvisnim producentom. Zavod sprejme stroškovnik za opravljane javne službe in stroškovnik za trženje prostih kapacitet. Iz vsega navedenega izhaja, da lahko organ poleg dejavnosti, ki spadajo v javno službo, opravlja tudi druge, t.i. tržne dejavnosti, ki ne sodijo v izvajanje javne službe. Tako ne držijo pritožbene navedbe prosilca, da lahko organ v celoti izvaja samo javno službo. Organ je zavezanec za posredovanje informacij javnega značaja samo na področju izvajanja javne službe, ne pa tudi na področju izvajanja tržne dejavnosti. V tržni sferi podvrženem delu dejavnosti informacije javnega značaja pojmovno ne morejo nastati. Tržna dejavnost, četudi jo opravlja subjekt, ki obenem izvaja tudi javno službo, je izvzeta iz kroga zavezancev po 1. odstavku 1. člena ZDIJZ, kakor tudi iz namena ZDIJZ, da se zagotavlja nadzor nad javnopravnim delovanjem. Na ogledu *in camera* je organ Informacijskemu pooblaščenцу ponovno pojasnil, da snemanje oddaje „Danes gor, jutri dol“ ne spada v izvajanje javne službe, saj navedena oddaja ni del javnega nacionalnega filmskega programa, ki ga izbira in financira Filmski sklada RS. Dejstvo, da je bila oddaja izbrana na javnem razpisu RTV Slovenije, nima nobene zveze z opravljanjem javne službe organa. Producent je za snemanje te oddaje sklenil z organom neposredno pogodbo, dejstvo pa je, da ni bil zavezan snemati pri organu in bi bila oddaja lahko posneta tudi kje drugje. Glede na povsem jasno razmejitev dejavnosti, ki jih organ izvaja kot javno službo, in tržno dejavnostjo, kar izhaja iz Sklepa, Informacijski pooblaščenec ugotavlja, da organ ni zavezanec po ZDIJZ in torej tudi ni pasivno legitimiran za posredovanje informacij javnega značaja glede dokumentov, ki jih zahteva prosilec.

Tožnik v tožbi navaja, da sta izpodbijana odločba in odločba tožene stranke o pritožbi nepravilni in nezakoniti. Tožena stranka je do zaključka, da tožeča stranka ni upravičena do vpogleda v zahtevane informacije, prišla izključno na podlagi podatkov oziroma pojasnil predstavnika Vibe filma, ki jih je ob odsotnosti tožeče stranke prejela na ogledu *in camera*. Takšna njena odločitev torej izhaja iz napačno ugotovljenega dejanskega stanja. Tožena stranka tudi ne pojasni, kaj predstavlja podlago za odločitev, da naj Viba film ne bi bil pasivno legitimiran za posredovanje informacij javnega značaja glede dokumentov, ki jih zahteva tožeča stranka. Odločbe v tem bistvenem delu sploh ni mogoče preizkusiti, kar predstavlja bistveno kršitev pravil upravnega postopka iz 7. točke 2. odstavka 237. člena ZUP. Tožena stranka je odločitev v odločbi naslonila le na navedbe Vibe filma, brez objektivnega in nepristranskega ugotavljanja dejanskega stanja in s tem ravnala nepravilno in nezakonito. Prav tako iz odločbe ne izhaja, na kakšni podlagi je tožena stranka prišla do zaključka, da naj bi zadevni projekt spadal med tržne projekte Vibe filma. Viba film je v svoji odločbi le pavšalno navedla, da naj bi Viba film kot javni zavod opravljal tako javno službo kot tržno dejavnost. Na kakšen način naj bi se opravljal razmejevanje med tema dvema dejavnostma, kar je odločilnega pomena za predmetno zadevo, ni obrazloženo. Zaradi navedenega odločbe v bistvenem delu ni mogoče preizkusiti, tožena stranka pa je navedbam in razlogom Vibe filma kljub temu v celoti sledila. Tožena stranka ni upoštevala v pritožbi izrecno izpostavljenega dejstva, da je bila pogodba, na podlagi katere je Viba film nudil prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire drugi pogodbeni stranki, sklenjena na podlagi javnega razpisa RTV Slovenija: AV RTV 001/2009. Nadalje tožeča stranka, kot že v pritožbi, navaja, da je Produkcijaska skupina Mangart najela proste kapacitete Vibe filma, ki izvirajo iz izvrševanja javne službe, saj je dejavnost, ki je določena v Sklepu, lahko samo javna služba. V kolikor pa bi se štel, da Viba film poleg javne službe pod določenimi pogoji lahko opravlja nekatere tržne dejavnosti, predmetni projekt, na katerega se nanaša dokumentacija, v katero želi vpogledati tožeča stranka, pod nobenim pogojem ne more soditi med tržne dejavnosti. Kot takšni ne morejo škodeti projekti, pri katerih producenti dobijo sredstva na javnih razpisih od javnih zavodov ali javnih skladov. Informacije, v

katere želi tožeča stranka vpogledati, sodijo med informacije javnega značaja v smislu 4. člena ZDIJZ. Tožeča stranka sodišču predlaga, da se odločba Filmskega studia Viba film št. ODL-29/09 z dne 17.12.2009 odpravi ter se zadeva vrne Filmskemu studiu Viba film v ponovno odločanje. Od tožene stranke zahteva tudi povračilo vseh stroškov postopka v 8 dneh od prejema sodbe Upravnega sodišča, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

Tožena stranka v odgovoru na tožbo vztraja pri navedbah v svoji odločbi z dne 19.2.2010. Navaja, da je ogled *in camera* poseben procesni institut, ki ga ureja 11. člen Zakona o informacijskem pooblaščenču in omogoča, da informacijski pooblaščenec kot pritožbeni organ sam oceni in presodi dejstva, ki se nanašajo na možne škodljive posledice, ki bi nastale ob razkritju zahtevanih podatkov. Ogled *in camera* je ogled brez prisotnosti stranke, ki zahteva dostop do informacije javnega značaja, ali osebe, ki ima v postopku enake pravice in dolžnosti kot stranka. Če bi bila tožeča stranka lahko kot prosilec prisotna na ogledu *in camera* in bi se na ta način seznanila z informacijami, ki so predmet pritožbenega postopka, bi pritožbeni postopek v zvezi z dostopom do teh informacij izgubil svoj smisel. Bistvena kršitev pravil upravnega postopka tako ni podana, saj je tožena stranka postopala v okviru svojih zakonskih pooblastil. Nadalje tožena stranka navaja, da je iz obrazložitve njene odločbe jasno razvidno, da razmejitev med obsegom dejavnosti, ki jih Viba film izvaja kot javno službo, in drugimi dejavnostmi izhaja iz 5. člena Sklepa. Pri presoji, ali je Viba film zavezanec po ZDIJZ se je tožena stranka oprla tudi na stališče Vrhovnega sodišča RS v odločbi I Up 122/2006 z dne 25.4.2007 ter pravno teorijo (S. Pličanič et al.: Komentar ZDIJZ, 2005, str. 63-64). Tožena stranka se je tudi opredelila do pritožbene navedbe tožnika, da je Produkcijaska skupina Mangart sredstva, ki jih je uporabila za plačilo prostih kapacitet pri Viba filmu, prejela s strani RTV Slovenija. Oddaja Danes gor, jutri dol ne spada v izvajanje javne službe, saj navedena oddaja ni del nacionalnega filmskega programa. Pogodba med Produkcijasko skupino Mangart in Viba filmom ni bila sklenjena na podlagi javnega razpisa in dejstvo, da je bila predmetna oddaja izbrana na javnem razpisu RTV Slovenija, nima nobene zveze z opravljanjem javne službe organa. V obravnavanem primeru tudi ni šlo za neposredno porabo javnih sredstev. Vprašanje, iz katerih sredstev je Produkcijaska skupina Mangart poravnala stroške snemanja pri Viba filmu, v predmetni zadevi tako ni pravno relevantno za odločitev, ali gre za informacije javnega značaja. Produkcijaska skupina Mangart ni imela nobene obveznosti do RTV Slovenije, iz katere bi izhajalo, da mora biti oddaja posneta ravno pri Viba filmu, tudi Viba film pa bi lahko oddala svoje proste kapacitete kakšnemu drugemu zainteresiranemu subjektu na trgu. Zaključek, ki mu želi slediti tožeča stranka, da so vse informacije, ki izvirajo iz dejavnosti, posredno financiranih iz javnih sredstev, tudi preko subjektov, ki sploh niso zavezanci po ZDIJZ, informacije javnega značaja, je pravno napačen. Tožbene navedbe so v celoti neutemeljene, zato tožena stranka sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne.

Odgovor na tožbo je vložila tudi stranka z interesom na podlagi 19. člena ZUS-1, ki je ponovila obrazložitev iz izpodbijane odločbe. Dodala je, da Viba film ni bila pogodbeni partner RTV Slovenija in je Produkcijaska skupina Mangart kapacitete Vibe filma izbrala samostojno in neodvisno od pogojev razpisa, ne pa, ker bi bil to pogoj za pridobitev sredstev od RTV Slovenija. Viba film ni po nobenem pravnem predpisu dolžna preverjati izvora denarja, s katerim pravna ali fizična oseba plača v okviru tržnega segmenta najete kapacitete. Tožeča stranka do informacij, ki jih zahteva, še vedno lahko pride na RTV Slovenija, ki je zavezana posredovati vse podatke v zvezi s predmetnim javnim razpisom, če niso bili označeni kot poslovna skrivnost. Sklicuje se na sodbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije v zadevi I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007. Bistveno in za presojo procesne pravilnosti postopanja tožeče stranke pa je potrebno navesti še, da je tožeča stranka v skopi zahtevi predlagala posredovanje podatkov, v pritožbi pa ni podala nobene vsebinsko konkretizirane zahteve po pritegnitvi drugih oseb ali njeni lastni udeležbi v postopku reševanja njene pritožbe. Ker takšne zahteve ni podala že v postopku pred organom prve stopnje, se sedaj ne more uspešno sklicevati na nepopolno ugotovljeno dejansko stanje in domnevno kršitev pravil

postopka. Sodišču predlaga, da tožbo v celoti zavrne in tožeči stranki naloži plačilo stroškov postopka, ki jih je imela Viba film.

Obrazložitev k 1. točki izreka:

Tožba ni utemeljena.

Sodišče ugotavlja, da lahko sledi utemeljitvi odločbe Informacijskega pooblaščenca, zato ne bo ponavljalo razlogov za odločitev (2. odstavek 71. člena Zakona o upravnem sporu, ZUS-1, Uradni list RS, št. 105/2006, 62/2010), ki so navedeni v drugostopenjski odločbi, in sicer iz razloga, ki je razviden iz naslednjega odstavka obrazložitve sodbe, v nadaljevanju pa sodišče obrazložitvi tožene stranke dodaja del, ki se nanaša na tožbene ugovore:

V prvostopenjski odločbi je prvostopenjski organ v petem odstavku na strani 2 odločbe navedel, da VIBA »sme in se od nje celo pričakuje, da namenja preostala prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire potrebam trga. V tem primeru VIBA sklene ustrezne pogodbe za zasedbo tistih prostorskih kapacitet, ki so proste in jih zagotovo ne bo potrebovala za izvajanje nacionalnega programa.« To ni zgolj dejanska navedba, ampak tudi del relevantnega prava za razrešitev tega upravnega spora, kajti pojem »preostalih prostih« prostorskih kapacitet, tehničnih sredstev in človeških virov je del 1. odstavka 3. člena in 3. alinee 2. odstavka ter 3. odstavka 5. člena Sklepa o ustanovitvi javnega zavoda Filmski studio Viba film Ljubljana, ki ga je izdala Vlada RS na podlagi zakonskega pooblastila iz 3. člena Zakona o zavodih in 26. ter 135. člena zakona o uresničevanju javnega interesa na področju kulture (Sklep, Uradni list RS, št. 67/2003). Določilo 1. odstavka 3. člena Sklepa pravi, da je »poslanstvo zavoda trajno in nemoteno izvajanje tehnične realizacije slovenskega nacionalnega programa /.../ Hkrati namenja preostala prosta tehnično-izvedbena sredstva, prostorske kapacitete in človeške vire potrebam trga.« Določilo 3. alinee 2. odstavka 5. člena Sklepa pravi, da zavod poleg nalog iz prejšnjega odstavka tudi »trži svoje proste kapacitete«, iz 3. odstavka 5. člena pa izhaja, da zavod sprejme stroškovnik za opravljanje javne službe in stroškovnik za trženje prostih kapacitet. Z vidika načela legalitete možnost opravljanja tržne dejavnosti ni sporna, ker to dopuščata določili 2. odstavka 18. člena in 2. odstavek 48. člena Zakona o zavodih.

Iz prvostopenjske odločbe in iz drugostopenjske odločbe ne izhaja, da bi kateri koli od teh dveh organov, preden sta izdala odločbi, ugotavljal relevantno dejansko stanje o tem, ali je šlo res za proste kapacitete, vire in sredstva, ki niso bila v funkciji izvrševanja slovenskega nacionalnega filmskega programa, in da njihova uporaba za projekt snemanja nanizanke »Danes dol, jutri gor« ne bo ovirala izvrševanja omenjenega nacionalnega programa in s tem javne službe. Ta dejstva bi bila namreč relevantna z vidika opredelitve informacije javnega značaja v konkretnem primeru, kajti po interpretaciji pojma »delovno področje« iz 1. odstavka 4. člena ZDIJZ s strani Vrhovnega sodišča v zadevi I Up 122/2006 z dne 25. 4. 2007 je za uporabo tega pojma »odločilno to, ali informacija kaže na dejstvo oziroma okoliščino, ki vpliva ali bi lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog« /.../ da gre za informacije s področja izvajanja določenih nalog oziroma dejavnosti, ki jih urejajo javnopravni predpisi« /.../. V konkretnem primeru bi torej določena zahteva za posredovanje informacij lahko vplivala na izvrševanje javnih nalog, če bi se ugotovilo, da je Filmski studio Viba film sklenil nek posel na trgu za kapacitete, vire, sredstva, ki niso prosti v smislu navedenih določb Sklepa. V prvostopenjski odločbi je zgolj navedeno, da so bile kapacitete, viri, sredstva prosti in drugostopenjska odločba je to ugotovitev samo ponovila. Vendar pa tožnik v pritožbi pravilnosti ali celovitosti ali prepričljivosti ugotovitve tega dejstva ni oporekal. V pritožbi je uveljavljal samo kršitve materialnega prava, na strani 4 pritožbe pa je dvakrat izrazil strinjanje s tem, da je šlo za proste kapacitete organa. Poleg tega tožeča stranka tudi v tožbi govori o »prostih« kapacitetah (zadnji odstavek na str. 3 tožbe, prvi odstavek na str. 4 tožbe). Ugovor v tožbi o napačni ugotovitvi

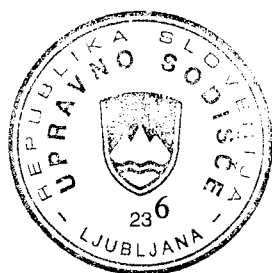
dejanskega stanja je torej nov glede na pritožbo v upravnem postopku, kar je pomembno z vidika določila 3. odstavka 20. člena ZUS-1, vendar pa tožnik v tožbi niti ne uveljavlja, da bi bilo dejansko stanje nepopolno ugotovljeno glede vprašanja, ali je šlo za proste kapacitete, vire in sredstva ali ne, ampak posplošeno navaja, da tožena stranka ne pojasni, kaj predstavlja podlago za njeno odločitev. Ta ugovor pa je očitno neutemeljen, saj je tožena stranka navedla podlago za odločitev v stališču in ugotovitvi, da je šlo za tržno dejavnost in je za to navedla tudi ustrezno pravno podlago in dejstvo, da ni bila sklenjena tista pogodba, ki se zahteva za izvajanje javne službe. Zaradi tega, ker tožeča stranka ni uveljavljala nepopolnosti ali nepravilnosti ugotovitve dejanskega stanja v navedeni smeri, se sodišču ni bilo treba spuščati v presojo, ali so zahtevane informacije v konkretni zadevi v zadostni zvezi z opisanim relevantnim okvirom delovnega področja organa. Ravno tako ni utemeljen tožbeni ugovor glede odsotnosti tožeče stranke na *ogledu in camera*. Tožeča stranka je namreč lahko sodelovala v postopku pred izdajo prvostopenjske odločbe, ko je podala zahtevo za dostop do informacije javnega značaja in je imela možnost, da bi vse relevantne ugovore podala tudi v pritožbi zoper prvostopenjski organ, pa tega ni storila. Glede tožbenih ugovorov, s katerimi vztraja v tožbi glede na pritožbene ugovore, pa sodišče, kot že rečeno, lahko sledi utemeljitvi tožene stranke in ne bo ponavljalo razlogov za odločitev. Z vidika standardov 2. odstavka 254. člena ZUP je po oceni sodišča tožena stranka tudi v zadostni meri odgovorila na pritožbeni ugovor, da je Viba film nudil proste kapacitete na podlagi javnega razpisa. Sodišče se namreč strinja z razlago tožene stranke, da javnopravni subjekt lahko sklepa posle na področju tržnih dejavnosti tudi na podlagi javnega razpisa in zgolj zaradi izvedbe javnega razpisa dejavnost ne postane javnopravna, če je jasno razmejena od tržnih dejavnosti s prisilnimi predpisi, kar velja za razmejevanje teh dejavnosti v primeru Filmskega studia Viba Film Ljubljana. Že iz omenjene sodbe Vrhovnega sodišča, ko je šlo za razmejevanje javno-pravne in zasebne dejavnosti notarjev, izhaja, da je to razmejevanje v zakonu relevantno tudi z vidika uresničevanja dejavnosti do dostopa do informacij javnega značaja. Neutemeljen je tudi tožbeni argument v povezavi s sklicevanjem na 23. člen Sklepa. To določilo ne pravi, kot to navaja tožeča stranka, da »presežek prihodkov nad dohodki nameni za izvajanje in razvoj svoje dejavnosti, to pa je opravljanje javne službe«, ampak določa, da »presežek prihodkov nad odhodki zavod nameni za izvajanje in razvoj svoje dejavnosti«, kar pa je lahko tudi izvajanje tržne dejavnosti. Poleg tega se določba 1. alineje 3. odstavka 6. člena ZDIJZ lahko uporablja šele pod pogojem, da so izpolnjeni pogoji iz 4. člena ZDIJZ, kar zajema tudi pogoj, da gre za informacijo iz delovnega področja organa. Ker tožeča stranka ni utemeljila, kako bi lahko zaslišanje prič vplivalo na zakonitost in pravilnost odločitve, ob upoštevanju tega, da tožeča stranka ni konkretizirano in pravočasno uveljavljala nepopolno ugotovljenega dejanskega stanja v povezavi z razpoložljivostjo kapacitet, virov in sredstev, ostalo pa so materialno-pravna vprašanja, ki jih je sodišče lahko razrešilo na seji senata, sodišče ni odločalo na podlagi glavne obravnave (2. alineja 2. odstavka 59. člena ZUS-1). Na tej podlagi je sodišče tožbo zavrnilo kot neutemeljeno (1. odstavek 63. člena ZUS-1).

Obrazložitev k drugi točki izreka:

Odločitev o stroških v drugi točki izreka temelji na 4. odstavku 25. člena ZUS-1.

PRAVNI POUK: Zoper sodbo ni pritožbe (73. člen ZUS-1).

V Ljubljani, dne 19. 1. 2011

Predsednica senata:
mag. Darinka Dekleva Marguč, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe: